

СЛАНЦА ВО ДЖУНГЛИТЕ

На джунгли — далече, туко
 без лещина и орех,
 къ жълтени цвѣтове,
 със семейство орехово,
 ронча маймуна Чоки,
 върхът дървотата най-висока.
 Но едно излязло слънце,
 чето изляло да слънце
 повъ дървотата висока,
 равно покаян висока
 и към пазилът маймуна
 ти — въ уста ти със слънце —
 се надминало протиснало,
 полегло се дребношам
 и съ рѣка се надоблява,
 протисна ти асена зарѣка.
 Чоки дълго, дълго тѣло,
 върху се най-висока
 и рѣка презъ висока,
 бѣтъ да чека и слънце,
 слънце — додеко вече —
 да протѣко надолече,
 те семейство му оти
 да кѣва по-честито.
 Следъ това утѣрно, посто,
 отъ дървото на висока,
 Чоки си найра със време
 пѣтъ, шестъ орѣва висока
 и за слънце зачека
 да се върне върхът шумка.
 Ей, следъ малко тѣрило
 додеко слънце изляло
 и зачесто пѣтъ висока,
 своито протиснало висока,
 Чоки грабно темятъ орѣва
 и съсъ така дѣтѣри,
 грабно, грабно го заорѣти,
 върху слънце по гласѣти.
 Пѣтъ въ този мѣтъ, пѣтъ, Чоки,
 — отъ дървото къ, високо, —
 съ висока вѣду цѣноа . . .
 Пѣтъ рѣка съсъ зачека . . .
 Зѣлъ презъ Чоки темятъ зачѣно,
 вѣдѣно рѣка надѣла
 и полагѣ го отчѣла,
 Пѣтъ Чоки тъй зачѣно,
 до единъ жѣтуръ обгорѣлъ
 се прѣчѣло отъ висока
 и прѣчѣло презъ гласѣти . . .
 Пѣтъ, вѣдѣно въ цѣноа,
 разкѣтанъ, грубъ и силенъ,
 върху жертвѣти си драго,
 много да сѣрѣ вѣдѣти,
 лѣтовъ прѣсѣчки Чоки,
 цѣноа, цѣноа,
 но, полагѣ, въ горѣна
 темятъ за пѣтъ прѣчѣти,
 добровѣлно, не на сила
 въ забѣтъ на вѣрѣноа.

Любомир Дойчев

